

— Гони ме една лакома юрдечка.

— Защо те гони?

— Иска да ме изяде.

— Бѣгай насамъ!

Подиръ малко запѣхтѣна пристигна една черна буболечка съ рогъ на носа. Въ туй време юрдечката се провираще подъ плета и въртѣше главата си.

— Скрий се подъ мене! — прошепна картичката.

— Благодаря! — отвърна буболечката, намърда се подъ картичката и притихна.

Юрдечката влѣзе въ градината, и като съзрѣ падналитѣ праскови, забрави изведнажъ буболечката. Излапа прасковитѣ и си отиде.

— Излѣзъ сега навънъ, юрдечката си отиде, — рече картичката.

— Днесъ нали е задушница? Отивахъ да запалѣ една свѣщица въ гробищата за моето синче. Тъкмо бѣхъ минала подъ плета и юрдечката ме подгони.

Какъ съмъ бѣгала, единъ Богъ знае. Милото ми дете!...

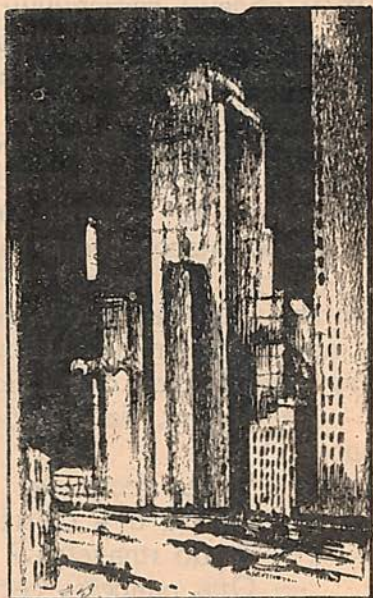
— Отъ каква болестъ умрѣ твоето дете?

— Охъ, сестрице, то не умрѣ, ами го откраднаха отъ кжщи. Ние си живѣхме подъ една керемида, подъ прасковата. Преди единъ месецъ една голѣма ржка дигна керемидата, грабна синчето ми, сложи го въ една кутийка пълна съ памукъ и го отнесе нѣкъде. Ахъ, Боже, колко плакахъ! Чудя се, какъ не потопихъ цѣлата земя съ сълзитѣ си. А ти отъ кжде идешъ?

— Отъ Америка ида, бабо буболечке. Азъ съмъ пратеница.

— Отъ кого?

— Отъ момчето на оная майка, която седи на прозореца и плете чорапи. Знаешъ ли да четешъ?



Небостъргачъ